

15. 16. mars 1895.

Frásögn af sjóróðri frá Stokks-
eyri rituð í Reykjavík, 26. desem-
ber 1943.

7 blöð qto.

16. marz 1895.

Hásetarinn voru allir inni í sjóhönd sinni, en hún stóð í sjávarbáttinum og svarað dýr
til sudanstans; sjógarðurinn var í milli búsarinnar og lá hann hlíðhalef við hana, svo
hún, að eigi væri séð eit í sjónum eða smúðin frá henni, þótt dýr væri opnar eða
eit fyrir hana lítið. Þá þess, að geta í sjónum og standa í vörnum væri að
fara vider í hlíð þar stæmmt frá, sjógarðs hlíð, og þar stáðu formennirnir
margin og hásetur þeirra langþinum saman til þess, að bróða hann, þ. e. að
geta í sjávarbáttinum og frá, hvernig dýr væri í afdráungi eða binnu í vexti.
Því að eins mátti eigi þar hásetu nokkuru mæla formennanna, á þess hátt:
Látið þú heyrna það á sér eða eigi, ^{ad} vera kynni í sjólagi yrdi síðar um
daginn, og því vildi hann benda þeim á, að fara eigi langþ heimur, en
hafa á sér andvara nokkuru, ef hann steyti þessum að kalla þá til vöðva.
Veiðuboga stáðu formennirnir þarna í sjógarðs hlíðinni, höfðu stáðugt í
til bringandis eða þá til kaffins um leið, og höfðu ummátt nokkuru
vör, já fæst þótt á þá væri yrt.

Hóms einhver hásetanna þarna vider í hlíð til formennis og sagði við
hann: „En ummátt svo sjólagi í dag, að mér sé eigi óhætt að steyppa í þá í þessum
dög, því mig og hann lagga minn vantar braud, sykur og fléiv.“

Sú er formadurinn síð þá e. t. v. smúðugt við, leit til hásetans og sagði við
hann í fullri alvöru: „Þú fæir ekkert að heimur í dag, en verðis viðtákn
ef þú getur vider kallað. Gyföld, að yfður leggi ekki mikið á braud í dag né öðru,
en ef yfður vantar það, þá gelta hinni þessum láni að yfður fad til morguns,
því það er ekki líklegt, að þessi vöðva bati mikið þessum til; hún getur vernd.
- Þú, þú fæir ekkert að heimur í dag!“

Með þessum ^{vör} dýr og samad, að formadurinn var í „handa-vörnum“ og stóð með fullu
á fars í flöt áður en langur tími liti, enda var hann kaffinn í höfnum íður en við
var lítið og genginn til búsar. Þar sátu hásetar hans í hinni um sínum eða í néttum

heimur ofan á bretti á sínum við vinum sína, sennu áð flotta & rýstoj áða smíða
haghlói úr hveithornum, áðis áð stórfra minna áða sýna, en flotta sáð við
spít oflofðu frá þó marga áhöfundum.

Tanna bítar dýrnum en oradist úr fornuðum úr og á orpaði háseta sína
þannig: „Stinn klóðuru eldur í þess nafni, þetta er góðis og veid úr fljóti.“
Var þá áttu flýgt frá sér í smáti: Reykuboglin og haghlóinn er látin á milli stóru-
anna, stórfra og löst úr úr í skiffpáltri og spítin annaðhvort látnu undir
klóðabrinna áða flýgt frá sér í tinnid. Stinn klóður, sennu hængur við rímsstöð.
vina, vortu bétin ofan, sjóskómur, en hængur á landi við rímsstöðkinn, Eygja- og
sailar-ólar, en brúgid háfti veid um rímsstöðina, allt var þetta bétin frá
á vísstundum komid frá og flaugad, sennu þá átti áð vera: Skiffhöfnin var stinn-
klóð, klóðar lauparnir áða Bjáðin setti á hendar sér, Gíðinn löst og gægid til
stíps, stóður lagðar fyrir ofan stípin stípsins, svo og hlunnar allri og
hvalbinn, sennu frá fylgdu, þannig birtningastípinum til þess áð stípa
undir stípið, sennu úr átti áð stípa frá þannig, áð ofan um þess, til klóðinn um
fyrst við sjó, en flaugad þann. Kallandi fornuðum úr úr bétin og þannu kóð ofan
hægtst sít og allri hólstar þannu um bétin: Þeggjinn hendar á í þess nafni!“

Var stípin síðan hrunid frá, en stóðar klóðar bétin og hlunnar fyrir, og gægid
síðan bétin til þess áð bétin úr þann klóðinn undan þinnu vortu á sjóinnu. Stinn klóður,
áða sennu stóðar bétin frá klóðinn en úr í klóðinn, áða þá í birtningu kóða sínu
úð klóðinn á þannu.

Þá var stípið komid út á sjó, út á löngd, en þlunda klóðin; þann var bétin svig-
ninn fyrir mög stípi, frá áð allar klóðar vortu stóð, þinnu í kófi áða uppi úr sjó, ríms,
Bíndi og Þórniskolla, Kallstrauf áða Svartklóður og vortu frá áð góða sínu vel. Þann
til komid var á þetta bétin, þinnu um Þyró, áða Gápið, frá þá áð klóðinn bétinn,
úð áð Svartklóðin og síðan frá í Vortu-áð bétin.

Þegar út á þlunda var komid fólkum um bétin og var þá rímsinn klóðinn, of
svo klóðin, sennu áð birtningu vortu, frá úr vortu mög um stípið komid frá á

Látid í sama erinda gjörðum y eud sama augu mid: Ad notu ni gvoelid,
 þessa statta stund, advaran myrðerid steyldi o'floti ni var alidid hazim ni gji,
 eða afhallandi midnumda. Þadurinn ut eftir fornumum, um komin og o'anna var
 oft himn su arysti y þessu fornumum i efuau d gata sin vel in styo nets, var
 sig a þygnunum i o'munum og vera viss um d þein vdrí flotþengia. A munum þessum
 "Lida"; S. d. i Raugisunum, um ið suningar.

Advaran ni of vanda vdrí komid, kati fornumum yfar hofud þat sitt og vardi: "Vid
 stundum þessa, þeltar!" Tolu þi allir einuig yfar og laon þessum i helj'vdi.

Sjaldan var þad vid, ad legid vdrí til laga i utlid, þ. e. innan iud Sundid, þegar ut um
 þad steyldi fara, en þio kom þad fyrr, so þum þess, d hvent olagid eftir annad reid y þe
 þad; ad vinnu sists, d sjot var i afdainingu, en þio eigi soo, d Sundid da Sundin (Hlusan-
 sund, en fornumum i Tragetidvandi notudu y Vestur-Sundid, en fornumum in Skallu.
 Eyrastruðingur hian of þat um, of þein þa eigi foru anstun Trallhendurif y um
 þmisan sundy. Man of eigi til þess, d vinnu, sem lo þessum yud Sundid d innuvertu.
 sunri affur y fori til hants, heldur biðna þessu allri d iþstokid komi. Var þi
 h'otinnu lutt y eigi vord fasty of brinnaldakomni i mioti, en þelli i steypid ad
 þfi þad, enda yat þinn valdid þvi, of þart vdrí vord of undanstrumunum, sem
 i valt la ut in Sundinum, klyfi steypid soo. Þad ydi o'jofstis of var þi betur
 þvrid, ad þinnu vdrí s'lid, enda vinnuats min þygnu þessum ley of vdrí þfi
 þvrid. En þoth aldrin komi þetta, þvri, var þad eigi hollt gjoelnum unþingnum, d
 sifja þram i Cartha steypsinu, þegar hain y vdrí fallandi gjoit skullu o' þvri. Var þi
 augu þessu, en allt vdrí d brotlu og brostu og gaus þi mang þygnu upp in
 o'vinnu gjo'otkar-belgunum. En hvad um þad? Afram vad d halda, þvi eigi
 var þayt d minn affur, hvad sem þantadi; ad min var þayt d late hana vid y
 vid, en hain gjoit vdrí i ferdinni, menn undn allir ad gata in sinna vel, ad þinn
 eigi fastis of djup i gjo'num da ad þinn brotadi.

4
Eftir var komið út frá Fundinum og róid svo vel sem umst var frá fyrri komandi,
úti í einhverju Holmi, Geedaholmi, Þjarna vörðholmi eða annars fyrri Staða-
staðar. Þar var ladin höfd og hún ladin liggja í 15-20 mínútur. Hladu lóð-
in lá, gottifornadurinn vel á sjónum og vörðinn var svo var um sig, sem
vori hann vohuskarfur og olli þess var á lungid, sem í sí stýjinn. Komu
yfir hann, enda komu þá oft fyrri, á þegar ladin höfdi legid á mis 10
mínútur, á formadurinn var farinn á öðrum í seti sínu og sagdi:

„Vid skulum fara á Lake (ladina) þetta, þar hann er á anna í brúnni þess,
og er mis best, á hafa lóðan á.“

Var þá eigi tilsetur lóðid lúgur. Dupleasti, þenkastig var á hál setinn, á þá
formadurinn á sjón, kom sá fyrri í Austurorinninn, þjóðin, hvers eftir annað
vori flutt þangað frá ann í barta og sinn híssetann settist á Austurorinninn þó þess
til þess á „Stampa“, en á þar komu, en annar hósti settist í skotbítan um á hál
í hendi sá, til þess, á innbyrd. Fjóðans málid og þar komu upp fyrri sjávarbóddid.
Annar hósti sat og í skutum til brúnni til þess, á „blidga“ hvern fjóti, en inn
komi, en þá var á skera í hál fjóthjarni, svo blidid góti munnid úti og þar eigi
bát hans og þá yði til þess, á hann yði öngt vörðinn var.

Formadurinn höfdi augu á alts í sjávarlojum, á dundurinn og stýjaferinn, ungland-
róðurinn var lóðinn, upps á Fundinum. En oft komu þá fyrri, á þótt eigi vori lóðid á
Lake alla lóðina, á hann sagdi:

„Vid skulum skera í lóðinn og ró á til lands.“

Var þá stóð á lóðinn, stjóri lóðinn sig á við hann endann sem stýptu
var og lóð: hlyt á skublaun, höfd sem langur var á skublaun, til þess,
ef úskot yði inn á skannu, á fína málid, ef fallid og hroddinn höfdi

